

givne i en Aarrække, nu vare fuldstændig overflødige, og Landbrugets Repræsentanter have, den ene efter den anden, ude i deres Foreninger gjort gældende, at det var meningsløst at give Bevillinger i en saadan Udstrækning til saadanne Formaal. Men dette kan slet ikke sammenlignes med Spørgsmaal om at tage Smaabevillinger bort, der gaa ud paa at dygtiggøre vor Ungdom. Der er ingen Sammenhæng mellem de to Ting.

Den højtærede Finansminister talte noget om Forholdet overfor Landstinget. Det er saaledes, som jeg sagde før, at Landstingets Magt vokser fra Aar til Aar. Det er faktisk Landstinget, der har den afgørende Magt og Indflydelse, og Landstinget ved det, det er ikke saa nemt at komme til Rette med i Øjeblikket. Det er Landstinget, der bestemmer, hvorledes de Skatter skulle være, der nu skulle tjene til at hjælpe paa Finansnøden. Det vil komme til at svie haardt til Smaafolk i dette Land, at det er Landstinget, der bestemmer her. Hvis den højtærede Finansminister var stillet saaledes, at han kunde sige til Højre i Landstinget: Nu har jeg forelagt mine Skattelovforslag, ville I vedtage dem, saa kunne I det, og ville I ikke, meget vel, saa kunne I lade være! Men saadan kan han ikke sige, nej, han maa tage de Vilkaar, der bydes ham. Den højtærede Finansminister er stillet omtrent som den Mand, der staar og skal betale sin forfaldne Husleje i Morgen, og som har Valget imellem enten at skaffe Pengene eller lade sig sætte ud af Kongens Foged. Finansministeren skal skaffe Balance paa Statens Regnskab, og da han ikke kan vente, maa han tage imod de Vilkaar, man fra anden Side vil byde ham. De Vilkaar blive haarde Ydmygelser for Folketinget, og det vil komme til at svie haardt for Smaafolk i dette Land at maatte tage mod de Vilkaar, som Finansministeren er nødt til at gaa ind paa. Men det er jo Regeringens egen Skyld, de ligge ganske som de have redet, efter at de have sluttet denne inderlige Alliance med Højre. Der er 20 af Regeringens Mænd, man ser dem rundt omkring i Salen, der sidde afhængige af Højres Naade, det er Højres Stemmer, der have valgt dem, uden Højres Hjælp og Støtte havde de slet ikke siddet her i dette Øjeblik. Man forstaar derfor saa godt den Afhængighed, som denne Regering er kommen i til Landstinget, og Landstinget vil indrette sin Stilling derefter.

Den højtærede Minister synes at se ret fortrøstningsfuldt paa Fremtiden med Hen-

syn til disse Veksler paa 70 Mill. Kr. Noget sikkert kan han ikke sige, men han har det bedste Haab, blot det Haab nu ikke bliver beskæmmet. Det ender vel nok, inden Rigsdagen bliver hjemsendt — hvad der sikkert vil vare længe, — med, at der sker det, at Finansministeren kommer til os ligesom i Fjor, kort Tid før Rigsdagen skulde hjem, og beder om at faa sine Veksler fornyede og samtidig dermed forøgede.

Jeg vil saa sige et Par Ord til det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff). Jeg udtalte før, at det var sikkert kun en foreløbig Afsked, vi nu tog med Finanslovsforslaget; vi saa det nok igen. Denne Antagelse blev bekræftet ved, at jeg hørte det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds udtale, at han havde Venner og Meningsfæller oppe i Landstinget, der magtede det, som Højres lille Gruppe hernede ikke kunde magte, nemlig at sætte Kultoldanmærkningen ud af Finansloven. Men at han glædede sig ved at have saa stærke Meningsfæller deroppe, som kunde besørge dette Arbejde, det bestyrkede mig i den Antagelse, at vi faa en Finanslovkonflikt. Under almindelige Forhold vilde jeg ikke være ked af en Finanslovkonflikt, hvis vi havde en demokratisk Regering i dette Land, en stærk Regering, der bundede dybt i den almindelige Befolkning, thi saa kunde vi med Tryghed optage en Kamp med Landstinget om Finansloven. Men under dette Førerskab, hvor Førerne i Forvejen have solgt sig til Modstanderne deroppe, der siger jeg: Lad os være fri for en Finanslovkonflikt, thi den vil kun bringe nye Nederlag, nye Ydmygelser for Folketinget.

Wulff: Jeg vil ogsaa et Øjeblik berøre den Udtalelse af Finansministeren, som er bleven berørt fra anden Side, nemlig Bemærkningen om, at alle Erhverv bleve støttede og Byerhvervene sandelig ikke mindst. Jeg foretrækker nu at sige: sandelig mindst, thi det, tror jeg, passer. Jeg har ikke i Sinde at aflevere Klage paa Byerhvervenes Vegne i Øjeblikket, men jeg vil kun sige, at den Støtte, de have faaet fra Staten, have de ikke faaet som en Almisse, der er bleven tilkastet dem; de have faaet en lille Støtte fra Staten til de store Udgifter, som de selv udredede, og som i andre Lande udrededes af Staten. Men saaledes er nu en Gang Forholdet her i Danmark. Jeg tror derfor, at de have haft fuld Ret til at vente at faa den Støtte, som de have faaet.

Til det ærede Medlem for Københavns